

२०७२ कार्तिक ०२ सोमबार १९-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- तिमी यस पाठशालामा आएका छौ स्वर्गको लागि पासपोर्ट लिन, आत्म- अभिमानी बन
र आफ्नो नाम रजिष्टरमा नोट गरायौ भने स्वर्गमा आउनेछौ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ स्मृति नहुनाको कारण बच्चाहरूले बाबाको सम्मान राख्दैनन् ?

उत्तर:- कति बच्चाहरूलाई यो स्मृति रहँदैन- जसलाई सारा दुनियाँले पुकारिरहेका छन्, याद गरिरहेका छन्, उहाँ उच्चभन्दा उच्च बाबा हामी बच्चाहरूको सेवामा उपस्थित हुनु भएको छ। यो निश्चय नम्बरवार छ, जसलाई जति निश्चय हुन्छ त्यति सम्मान राख्छन्।

गीत:- जो पिया के साथ है.....

ओम् शान्ति। सबै बच्चाहरू ज्ञानसागरका साथमा त छन् नै। यति सबै बच्चाहरू एकै ठाउँमा त रहन सक्दैनन्। हुन त जो नजिक छन् उनीहरूले डाइरेक्ट ज्ञान सुन्छन् र जो टाढा छन् उनीहरूलाई पछि मिल्छ। तर यस्तो होइन साथमा रहनेले धेरै उन्नति गर्छन् र टाढा रहनेले कम उन्नति गर्छन्। होइन, यथार्थमा देखिन्छ जो टाढा छन् उनले धेरै पढ्छन् र उन्नति गर्छन्। यो त पक्का हो, बेहदका बाबा यहाँ हुनुहुन्छ। ब्राह्मण बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्। बच्चाहरूले दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। कुनै-कुनै बच्चाहरूद्वारा धेरै लापर्वाही हुन्छ। सम्झन्छन्- बेहदका बाबा जसलाई सारा सृष्टिले याद गर्छ, उहाँ हाम्रो सेवामा उपस्थित हुनुहुन्छ र हामीलाई सबैभन्दा उच्च बनाउने मार्ग बताउनुहुन्छ। धेरै प्यारसँग सम्झाउनुहुन्छ तैपनि त्यति सम्मान दिँदैनन्। बाँधेलीहरूले कति मार खान्छन्, तड्पन्छन् तैपनि यादमा रहेर राम्ररी ज्ञान लिन्छन्। पद पनि उच्च बन्छ। बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार त हुन्छ नै। बाबाले बच्चाहरूलाई सावधान गराउनुहुन्छ, सबै उस्तै त हुन सक्दैनन्। बाँधेलीहरू आदिले बाहिर रहेर पनि बढी कमाई गर्छन्। यो गीत त भक्तिमार्गको लागि बनाइएको हो। तर तिम्रो लागि अर्थ लगाउन मिल्ने छ, उनीहरूले के जानून्, पिया को हुनुहुन्छ, कसका पिया हुनुहुन्छ ? आत्माले स्वयंलाई जान्दैन भने बाबालाई कसरी जानोस्। हो त आत्मा नि। म के हुँ, कहाँबाट आएको हुँ- यो पनि थाहा छैन। सबै छन् देह-अभिमानी। आत्म-अभिमानी कोही छैनन्। यदि आत्म-अभिमानी बनेका भए आत्मालाई आफ्नो पिताको बारेमा पनि थाहा हुन्थ्यो। देह-अभिमानी भएका हुनाले न आत्मालाई न परमपिता परमात्मालाई जान्दछन्। यहाँ त तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ। यो बेहदको विद्यालय हो। एउटै लक्ष्य-उद्देश्य छ- स्वर्गको बादशाही प्राप्त गर्ने। स्वर्गमा पनि धेरै पद हुन्छन्। कोही राजा-रानी कोही प्रजा। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिमीलाई फेरि डबल शिरताज बनाउन। सबै त डबल शिरताज बन्न सक्दैनन्। जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरूले मनमा सम्झन्छन्- हामी यस्तो बन्न सक्छौं। समर्पण पनि छ, निश्चय पनि छ। सबैले सम्झन्छन्- यिनीहरूद्वारा कुनै विकारी काम हुँदैन। कसै-कसैमा धेरै अवगुण हुन्छन्। उनीहरूले कहाँ सम्झन्छन्- हामीले कहाँ त्यति उच्च पद पाउँछौं, त्यसैले पुरुषार्थ नै गर्दैनन्। बाबासँग सोधून्- म यो बन्न सक्छु अनि बाबाले तुरुन्तै बताउनुहुन्छ। आफूलाई हेरे भने तुरुन्तै सम्झन्छन् मैले उच्च पद पाउन सकिदैनं। लक्षण पनि हुनुपर्छ नि। सत्ययुग-त्रेतामा त यस्तो कुरा हुँदैन। त्यहाँ हुन्छ प्रारब्ध। पछि जो राजाहरू हुन्छन्, उनीहरूले पनि प्रजालाई धेरै प्यार गर्छन्। यहाँ त माता-पिता हुनुहुन्छ। यो कुरा पनि तिमी

२०७२ कार्तिक ०२ सोमबार १९-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बच्चाहरूले नै जान्दछौ। यहाँ त बेहदका बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ सारा दुनियाँलाई रजिस्टर गर्नेवाला हुनुहुन्छ। तिमीले पनि रजिस्टर गर्छौं नि। पासपोर्ट दिइरहेका छौ। स्वर्गको मालिक बन्नको लागि यहाँबाट तिमीलाई राहदानी मिल्छ। बाबाले भन्नुभएको थियो— सबैको फोटो हुनुपर्छ, जो वैकुण्ठका लायक छन् किनकि तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ। साथमा ताज र तख्तवाला फोटो होस्, म यो बनिरहेको छु। प्रदर्शनी आदिमा पनि यो नमूना राख्नुपर्छ— यो हो नै राजयोग। मानौं, वकिल बन्यो भने ऊ एकातिर सामान्य ड्रेसमा हुन्छ, अर्कोतिर वकिलको ड्रेसमा। त्यस्तै तिमी एकातिर साधारण, अर्कोतिर डबल शिरताज। तिम्रो एक चित्र छ नि— जसमा सोध्छौ, के बन्न चाहनुहुन्छ? वकिल आदि बन्नुहुन्छ वा राजाहरूका राजा बन्नुहुन्छ? यस्तो चित्र हुनुपर्छ। वकिल न्यायाधीश आदि त यहाँका हुन्। तिमी नयाँ दुनियाँमा राजाहरूका राजा बन्नु छ। लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ। हामी यो बनिरहेका छौं। ज्ञान कति राम्रो छ। चित्र पनि धेरै राम्रा छन्, पूरा आकारका। उनीहरूले कानुन पढ्छन् अनि योग वकिलसँग हुन्छ। वकिल नै बन्छन्। यिनको योग परमपिता परमात्मासँग छ त्यसैले डबल शिरताज बन्छन्। अब बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू कर्ममा आउनुपर्छ। लक्ष्मी-नारायणका चित्रमा सम्झाउन धेरै सहज छ, हामी यो बनिरहेका छौं। तिम्रा लागि अवश्य पनि नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ। नर्कपछि हुन्छ स्वर्ग।

अहिले यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। यो पढाइले कति उच्च बनाउनेछ, यसमा पैसा आदिको आवश्यकता पर्दैन। पढाइको सोख हुनुपर्छ। एक मानिस धेरै गरिब थियो, पढ्नको लागि पैसा थिएन। फेरि पढ्दा-पढ्दा मेहनत गरेर यति धनवान भयो जो क्वीन भिक्टोरियाको मन्त्री बन्यो। तिमी अहिले कति गरिब छौ। बाबाले कति श्रेष्ठ पढाउनुहुन्छ। यसमा केवल बुद्धिले बाबालाई याद गर्नु छ। बत्ती आदि बाल्ने पनि आवश्यकता छैन। जहाँ बसे पनि बाबालाई याद गर। तर माया यस्तो छ जसले बाबाको याद बिसार्दिन्छ। यादमा नै विघ्न पर्छ। यही त युद्ध हो नि। आत्मा पवित्र बन्छ नै बाबाको याद गरेर। पढाइमा मायाले केही गर्दैन। पढाइभन्दा यादको नशा श्रेष्ठ छ, त्यसैले प्राचीन योगको गायन गरिन्छ। योग र ज्ञान भनिन्छ। योगको लागि ज्ञान मिल्छ— यसरी-यसरी याद गर। अनि फेरि सृष्टि-चक्रको पनि ज्ञान छ। रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अरू कसैले जान्दैन। भारतवर्षको प्राचीन योग सिकाउनुहुन्छ। प्राचीन त भनिन्छ नयाँ दुनियाँलाई। त्यसलाई फेरि लाखौं वर्षको बनाइदिएका छन्। कल्पको आयु पनि अनेक प्रकारको बताउँछन्। कसैले के भन्छन्, कसैले के भन्छन्। यहाँ तिमीलाई एउटै बाबाले पढाइरहनुभएको छ। तिमी बाहिर पनि जान्छौ, तिमीलाई चित्र पनि मिल्छन्। यी त व्यापारी हुन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ— कपडामा छाप्न सकिन्छ। यदि कसैसँग ठूलो स्क्रीन भएको प्रेस छैन भने आधा-आधा गरिदेऊ। फेरि यसरी जोड्छन् थाहै हुँदैन। बेहदका बाबा, महान् सरकारले भन्नुहुन्छ— कसैले छपाएर देखायो भने मैले उसको नाम प्रख्यात गर्छु। यी चित्रहरू कपडामा छपाएर वेलायतमा लैजाने हो भने तिमीलाई एक-एक चित्रको कसैले ५-१० हजार पनि दिन सक्छ। त्यहाँ त पैसा धेरै छ। बन्न सक्छ, यति ठूला-ठूला प्रेस छन्, शहरहरूको दृश्य यस्ता-यस्ता छापिन्छन्— कुरै नसोध। यो पनि छाप्न सक्छन्। यो त यस्तो फस्टक्लास चीज हो— भन्छन् सच्चा ज्ञान त यिनीहरूसँग नै छ, अरू कसैसँग छँदै छैन। कसैलाई थाहै छैन— फेरि सम्झाउनेहरू पनि अंग्रेजीमा होशियार हुनुपर्छ। अंग्रेजी त सबैले जान्दछन्। उनीहरूलाई पनि सन्देश त दिनु छ नि। उनीहरू नै विनाशको लागि निमित्त बनेका छन् ड्रामा

२०७२ कार्तिक ०२ सोमबार १९-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन अनुसार । बाबाले बताउनुभएको छ उनीहरूसँग बम आदि यस्ता-यस्ता छन्- दुवैथरी यदि मिले भने सारा विश्वको मालिक बन्न सक्छन् । तर यो ड्रामा नै यस्तो बनेको छ जुन तिमीले योगबलद्वारा विश्वको बादशाही लिन्छौ । हतियार आदिले विश्वको मालिक बन्न सकिदैन । त्यो हो विज्ञान, तिम्रो हो शान्ति । केवल बाबा र चक्रलाई यादगर, आफूसमान बनाऊ ।

तिमी बच्चाहरूले योगबलद्वारा विश्वको बादशाही लिइरहेका छौ । उनीहरू अवश्य पनि आपसमा लड्छन् । मख्खन बीचमा तिमीलाई मिल्छ । कृष्णका मुखमा मख्खनको डल्लो देखाउँछन् । भनाइ पनि छ दुई जना आपसमा लडे, बीचमा मख्खन तेस्रोले खायो । हो पनि यस्तै । सारा विश्वको राजाईको मख्खन तिमीलाई मिल्छ । त्यसैले तिमी कति खुशी हुनुपर्छ । वाह बाबा ! हजुरको त कमाल छ । ज्ञान त हजुरको नै हो । धेरै राम्रो ज्ञान छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्मकाले विश्वको बादशाही कसरी प्राप्त गरे । यो कसैको पनि ख्यालमा छैन । त्यतिबेला अरू कुनै खण्ड हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ- म विश्वको मालिक बन्दिनँ, तिमीलाई बनाउँछु । तिमी पढाइद्वारा विश्वको मालिक बन्छौ । म परमात्मा त हुँ नै अशरीरी । तिमीहरू सबैको शरीर छ । देहधारी हौ । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको पनि सूक्ष्म शरीर हुन्छ । जसरी तिमी आत्मा हौ त्यस्तै म पनि परम आत्मा हुँ । मेरो जन्म दिव्य र अलौकिक छ, अरू कसैले पनि यस्तो जन्म लिँदैनन् । यो तोकिएको छ । यो सबै ड्रामामा निश्चित छ । कोही अहिले मर्छ भने त्यो पनि ड्रामामा निश्चित हुन्छ । ड्रामाको ज्ञान कति मिल्छ । सम्भन्धन् नम्बरवार । कोही त मन्द बुद्धिका हुन्छन् । तीन श्रेणी हुन्छन् । तल्लो श्रेणीकालाई मन्द बुद्धिका भनिन्छ । स्वयं पनि सम्भन्धन् यो पहिलो श्रेणीमा छ, यो दोस्रोमा छ । प्रजामा पनि यस्तै हुन्छ । पढाइ त एउटै हो । बच्चाहरूले जान्दछन्- यो पढेर हामी नै डबल शिरताज बन्छौं । हामी डबल शिरताज थियौं फेरि सिंगल ताज भएका र फेरि ताज विहीन बन्यौं । जस्तो कर्म त्यस्तै फल भनिन्छ । सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन । यहाँ राम्रो कर्म गर्नु भन्ने एक जन्मको लागि राम्रो फल मिल्छ । कतिले यस्तो कर्म गर्छन् जो जन्मैदेखि रोगी हुन्छन् । यो पनि कर्मभोग हो नि । बच्चाहरूलाई कर्म, अकर्म, विकर्मका विषयमा पनि सम्झाइएको छ । यहाँ जस्तो गरिन्छ त्यसको राम्रो वा नराम्रो फल पाइन्छ । कोही धनवान बन्छन् भने अवश्य पनि राम्रो कर्म गरेको हुनुपर्छ । अहिले तिमीले जन्म-जन्मान्तरको प्रारब्ध बनाउँछौ । गरिब धनवानको फरक त त्यहाँ रहन्छ नि, अहिलेको पुरुषार्थ अनुसार । त्यो प्रारब्ध हुन्छ अविनाशी २१ जन्मको लागि । यहाँ मिल्छ अल्पकालको । कर्म त चल्छ नि । यो कर्मक्षेत्र हो । सत्ययुग हो स्वर्गको कर्मक्षेत्र । त्यहाँ विकार हुँदै हुँदैन । यी सबै कुरा बुद्धिमा धारण गर्नु छ । कोही विरलै छन् जसले सदैव प्वाइन्टहरू लेखिरहन्छन् । चार्ट पनि लेख्दा-लेख्दै फेरि थाक्छन् । तिमी बच्चाहरूले प्वाइन्टहरू लेख्नुपर्छ । धेरै महीन-महीन प्वाइन्टहरू छन् । जो सबै तिमीले कहिल्यै याद गर्न सक्दैनौ, चिप्तिन्छ । फेरि पछुताउँछौ- यो प्वाइन्ट त मैले बिर्सिँएँ । सबैको यही हाल हुन्छ । धेरै बिर्सिन्छन् अनि अर्को दिन याद आउँछ । बच्चाहरूले आफ्नो उन्नतिको लागि ख्याल गर्नुपर्छ । बाबाले जान्नुहुन्छ- कोही विरलैले यथार्थ रीति लेख्छन् । बाबा व्यापारी पनि हुनुहुन्छ नि । उनी हुन् विनाशी रत्नका व्यापारी । यहाँ हुनुहुन्छ ज्ञान रत्नका । योगमा धेरै बच्चाहरू फेल हुन्छन् । यथार्थ यादमा कोही घण्टा डेढ घण्टा पनि मुश्किलले रहन सक्छन् । ८ घण्टा त पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । तिमी बच्चाहरूले शरीर निर्वाह पनि गर्नुपर्छ । बाबाले आशिक-माशुकको पनि उदाहरण दिनुभएको छ । बसी-बसी याद गर्नु, तुरुन्तै सामुन्ने आउँछ । यो पनि एक साक्षात्कार हो ।

२०७२ कार्तिक ०२ सोमबार १९-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन उनीहरूले एकले अर्कोलाई याद गर्छन्। यहाँ त फेरि एक हुनुहुन्छ माशुक, तिमी सबै हौ आशिक। उहाँ सुन्दर माशुक त सदैव गोरो हुनुहुन्छ। सदा पावन। बाबा भन्नुहुन्छ— म यात्री सदैव सुन्दर छु। तिमीलाई पनि सुन्दर बनाउँछु। यी देवताहरूको स्वाभाविक सुन्दरता हुन्छ। यहाँ त कस्तो-कस्तो फेशन गर्छन्। भिन्न-भिन्न ड्रेस पहिरिन्छन्। त्यहाँ त एकरस स्वाभाविक सुन्दरता रहन्छ। त्यस्तो दुनियाँमा तिमी अब जान्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— म पुरानो पतित देश, पतित शरीरमा आउँछु। यहाँ पावन शरीर छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म यिनको धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गरेर प्रवृत्ति मार्गको स्थापना गर्छु। पछि गएर तिमी सेवाधारी बन्दै जान्छौ। पुरुषार्थ गरेपछि फेरि बुझ्नेछौ। पहिला पनि यस्तो पुरुषार्थ गरेका थियौं, अहिले पनि गरिरहेका छौं। पुरुषार्थ विना त केही पनि पाउन सकिन्न। तिमीले जान्दछौ— हामी नरबाट नारायण बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। नयाँ दुनियाँको राजधानी थियो, अहिले छैन, फेरि हुन्छ। कलियुगपछि फेरि सत्ययुग अवश्य हुन्छ। राजधानी स्थापना हुनु नै छ, कल्प पहिला जस्तै। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) समर्पण हुनुको साथ-साथै निश्चय बुद्धि बन्नु छ। कुनै पनि फोहोरी काम नहोस्। भित्र कुनै पनि अवगुण न रहोस् अनि राम्रो पद मिल्न सक्छ।
- २) ज्ञान रत्नको व्यापार गर्नको लागि बाबाले जुन राम्रा-राम्रा प्वाइन्टहरू सुनाउनुहुन्छ, त्यसलाई नोट गर्नु छ। फेरि त्यसलाई याद गरेर अरूलाई सुनाउनु छ। सदा आफ्नो उन्नतिको ख्याल गर्नु छ।

वरदानः— रूहानी ड्रिलको अभ्यासद्वारा फाइनल परीक्षामा पास हुने सदा शक्तिशाली भव

जसरी वर्तमान समय अनुसार शरीरको लागि सबै बीमारीहरूको उपचार एक्सरसाइज गर्न सिकाउँछन्। त्यसैगरी आत्मालाई सदा शक्तिशाली बनाउनको लागि रूहानी एक्सरसाइजको अभ्यास चाहिन्छ। चारैतिर जतिसुकै हलचलको वातावरण होस्, आवाजमा रहेर पनि आवाजभन्दा परको स्थितिको अभ्यास गर। मनलाई जहाँ र जति समय स्थित गर्न चाहन्छौ त्यति समय त्यहाँ स्थित गर, तब शक्तिशाली बनेर फाइनल परीक्षामा पास हुन सक्छौ।

स्लोगनः— आफ्नो विकारी स्वभाव-संस्कार र कर्मलाई समर्पण गरिदिनु नै समर्पित हुनु हो।